

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku A. D.
przy uczestnictwie R. D., R. D., T. D., Ż. D. i H. D.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania R. D. i T. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II Ca (...); II Cz (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestników R. D. i T. D. na rzecz wnioskodawcy A. D. kwotę 1367,- (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt siedem) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania R. D. i T. D. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 września 2018 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w N., w którym stwierdzono, że wnioskodawca A. D. nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości objętej wnioskiem.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi kasacyjnej i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli zachodzi przynajmniej jedna z nich.

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest samodzielnym wymogiem skargi kasacyjnej, który powinien być przedstawiony w formie oddzielnej jednostki redakcyjnej. Skarżący musi wskazać na której z przyczyn kasacyjnych go opiera i przedstawić wyczerpujące jej uzasadnienie. Judykatura zgodnie przyjmuje, że nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli przytoczono w nim tożsame argumenty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Wynika to z odrębności etapów postępowania kasacyjnego, gdyż postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej, a badanie podstaw skargi na etapie przedsądu jest niedopuszczalne (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W skardze powołano wprawdzie wprost przyczynę oznaczoną jako oczywista zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., ale jej uzasadnienie ograniczono do fragmentu końcowego zdania motywów. Jego pełna

treść brzmi następująco: „Reasumując – niniejsza skarga kasacyjna, wobec rażącego naruszenia przez Sądy obydwu instancji prawa materialnego w postaci art. 336 k.c. w zw. z art. 140 k.c. oraz niezastosowaniu art. 339 k.c. jest w pełni zasadna, a tym samym oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co winno skutkować uwzględnieniem wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, a w dalszej kolejności – wniosku o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania”. W żadnej mierze nie odpowiada ono zatem ustawowemu wymaganiu uzasadnienia. Skarżący powinien bowiem przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Tylko taka kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy świadczyć może o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie świadczy o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.